

Arrest

nr. 201 945 van 30 maart 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN EENOO
Aartrijkestraat 3
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 september 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 oktober 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 19 mei 2017 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Zowel uit het uittreksel uit de Eurodacdatabank van 19 mei 2017 als uit het gehoorverslag van 8 juni 2017 bleek dat zij reeds eerder een verzoek tot internationale bescherming hadden ingediend in Duitsland. Verzoekers verklaarden dat hun beschermingsverzoek in Duitsland afgewezen werd.

Op 4 juli 2017 werd derhalve een terugnameverzoek gericht aan de Duitse autoriteiten op grond van artikel 18, 1, d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III - verordening).

Op 7 juli 2017 stemde Duitsland hiermee uitdrukkelijk in.

Op 30 juni 2017 beviel verzoekster van een tweede dochter, zodat de Belgische autoriteiten dit op 29 augustus 2017 meldden aan de Duitse. Deze laatste stemden op 30 augustus 2017 uitdrukkelijk in met de terugname van de in België geboren dochter.

Op 15 september 2017 nam de gemachtigde de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer. die verklaart te heten:

naam: G.

voornaam: P.

geboortedatum: [...]1985

geboorteplaats: Jaffna nationaliteit: Sri Lanka

Alias: [...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Duitsland toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3j° 18d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Sri Lanka en van Tamil afkomst verklaart te zijn, werd op 15.05.2017 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 19.05.2017 asiel in België. Betrokkene was niet in het bezit van enige persoonlijke — of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 02.09.2011 in Duitsland geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag.

Betrokkene verklaarde aanvankelijk dat hij samen met zijn echtgenote asiel vroeg in België maar tijdens het interview verklaarde de echtgenote van betrokkene dat zij niet officieel getrouwd zijn en dat hij bij zijn inschrijving in België onder een valse identiteit asiel vroeg. Betrokkene vroeg dan ook samen met zijn niet-gehuwde partner (K., A., geboren te Jaffna op [...]1982, Sri Lanka) asiel in België die tevens ook vergezeld was door de minderjarige dochter van betrokkene (P., H., geboren te B. op [...]2014, Sri Lanka). Tevens beviel de partner van betrokkene op d.d. 30.06.2017 van een tweede dochter (G., H., geboren te Libramont-Chevigny op [...]2017, Sri Lanka).

Op 08.06.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin verklaarde hij in 2010-2011 vertrokken te zijn vanuit Sri Lanka en stelde hij eerst per vliegtuig naar Duitsland te zijn gereisd met een transit via Doha of Dubai. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 02.09.2011 asiel vroeg in België en dit werd na confrontatie met het EURODAC-resultaat bevestigd door betrokkene tijdens zijn gehoor. Betrokkene verklaarde dat zijn in Duitsland ingediende asielaanvraag werd afgewezen door de Duitse autoriteiten en hij verklaarde tot 14.05.2017 in Duitsland te hebben verbleven in een opvangcentrum te Stuttgart (DE) alsook in een sociale woning te Herrenberg (DE). Vervolgens reisde betrokkene- per auto en trein verder door naar België. Betrokkene verklaarde op 14.05.2017 in België gearriveerd te zijn en hij vroeg asiel in België op 19.05.2017.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij van zijn vrienden in Duitsland hoorde dat België een goed land is en dat hij naar België moest komen. Verder stelde betrokkene echter wel goed behandeld te zijn geweest in Duitsland.

Betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familieleden te hebben. Hij stelde wel dat zijn neef (K., V., jonger dan 50 jaar) in Essen (DE) verblijft.

Op 04.07.2017 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties. Op 07.07.2017 stemden de Duitse autoriteiten in met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013.

Met betrekking tot de partner en de minderjarige kinderen van betrokkene die ook asiel vroegen in België merken we op dat er voor hen tevens ook een terugnameverzoek gericht werd aan de Duitse instanties en dat zij voor hen ook instemden met de overname en met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming. We merken dan ook op dat er voor hen ook een Bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt. Daarnaast benadrukken we dat de Duitse autoriteiten op 29.08.2017 op de hoogte werden gebracht van de in België geboren minderjarige dochter van betrokkene waarna zij op d.d. 30.08.2017 ook expliciet instemden met de terugname van deze in België geboren dochter.

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit systeem in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Duitsland, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij van zijn vrienden in Duitsland hoorde dat België een goed land is. We merken hieromtrent op dat betrokkene deze verklaring niet verder duidde of specificieerde aan de hand van concrete en specifieke elementen en bovenstaande verklaring doet dan ook geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van de Duitse instanties voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die voortvloeit uit het feit dat betrokkene reeds eerder asiel vroeg in Duitsland. Bovenstaande verklaring valt dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we herhalen desbetreffend nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de

betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld.

Verder wensen we te benadrukken dat Duitsland, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit impliceert ook dat Duitsland net als België, asielaanvragen onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/83/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren of niet gerespecteerd zouden hebben in verband met hun onderzoek naar de asielaanvraag van betrokkene en zijn inhoudelijke vluchtmotieven. Verder wensen we in dit verband ook op te merken dat Duitsland onafhankelijke beroepsinstanties kent inzake beslissingen van afgewezen asielaanvragen. Betreffende zijn eerder in Duitsland ingediende asielaanvraag verklaarde betrokkene dat deze werd afgewezen door de Duitse autoriteiten. Dit blijkt ook uit het akkoord van de Duitse autoriteiten voor de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013. Dit artikel stelt: de lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen verder ook naar artikel 18. "In de in lid' onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". Dit betekent inderdaad dat de Duitse instanties reeds een beslissing namen omtrent de door betrokkene in Duitsland ingediende asielaanvraag maar dit impliceert ook dat betrokkene na overdracht aan de Duitse instanties in Duitsland de mogelijkheid zal hebben om een nieuwe asielaanvraag in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen aan de Duitse autoriteiten. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in dienen in Duitsland zal dit verzoek door de Duitse instanties onderzocht worden. We benadrukken hierbij ook dat de Duitse autoriteiten de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Zo verwijzen we in dit verband ook naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Duitsland waarin wordt gesteld dat personen die in Duitsland een zogenaamde herhaalde aanvraag indienen tijdens de periode in afwachting van deze beslissing getolereerd worden om op het Duitse grondgebied te verblijven en dat indien er aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten, zoals ook in het geval van betrokkene, werd afgeleverd dit bevel wordt opgeschort. Verder beschikken asielzoekers in procedures van herhaalde aanvragen, indien deze aanvraag ontvankelijk wordt bevonden, over dezelfde rechten als diegene in de reguliere procedure inclusief toegang tot de materiele opvangvoorzieningen (P. 44-46).

We benadrukken verder ook dat de terugname van betrokkene door de Duitse instanties op grond van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013 ook impliceert dat betrokkene na overdracht naar Duitsland de mogelijkheid kan hebben om een beroepsprocedure op te starten tegen zijn eerdere beslissing indien hij nog niet van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt. Desbetreffend benadrukken we ook dat het hierboven reeds vermeldde AIDA-rapport over Duitsland geen melding maakt van structurele tekortkomingen bij beroepsprocedures meest voorkomende gevallen van beroep tegen een negatieve beslissing (p. 23-25).

Verder impliceert de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013 tevens ook dat de betrokkene gemachtigd zal zijn om in Duitsland te verblijven in zijn hoedanigheid van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen. In dit verband wensen we ook te verwijzen naar het feit dat het geactualiseerde AIDA-rapport over Duitsland stelt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 33, "There have been no reports of "Dublin returnees facing difficulties in accessing an asylum procedure after having been transferred to Germany"). Bovenstaande impliceert daarbij ook dat de betrokkene gemachtigd zal zijn om in Duitsland te verblijven in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen. Zo verduidelijkt het AIDA-rapport over Duitsland ook

dat er niet kan voorzien worden in een intrekking van de materiele opvangvoorzieningen of in een weigering tot toegang hiertoe voor personen die in het kader van Verordening 604/2013 naar Duitsland terugkeren (p. 54-65). Op basis van deze elementen benadrukken we dan ook dat betrokkene na overdracht naar Duitsland in adequate opvangvoorzieningen zal worden opgevangen. Zo wordt in het AIDA-rapport over Duitsland ook melding gemaakt van het feit dat er 20 nieuwe arrival centres werden geopend in Duitsland (p. 11-12). Verder wordt er ook melding gemaakt dat er in het kader van de massale toestroom van asielzoekers in 2015 werk werd gemaakt van verscheidene alternatieve opvangvoorzieningen en Ook het probleem van overbevolking in 2014 en 2015 is in 2016 sterk verbeterd omwille van een sterke daling van het aantal nieuwe asielzoekers. Zo kende het opvangsysteem in Duitsland in maart 2016 een algemene bezettingsgraad van slechts 50%. (p. 54-65). Daarnaast benadrukken we ook dat het afwijzen van een asielaanvraag en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel – en immigratiebeleid en dat dit op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling kan inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken desbetreffend ook nogmaals op dat Duitsland onafhankelijke beroepsinstanties kent voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering, waardoor betrokkene de mogelijkheid kan hebben om een beroep in te dienen tegen zijn afgewezen asielaanvraag in Duitsland, indien hij hiertoe nog niet de mogelijkheid heeft gekend, en daarin eventuele nieuwe elementen in verband met zijn vluchtredenen kan aanhalen. Verder wensen we te benadrukken dat het indienen van een asielverzoek niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat de asielaanvraag van betrokkene in Duitsland reeds werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een "niet correcte of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitsland dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken verder ook dat betrokkene tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verklaarde betrokkene in Duitsland de mogelijkheid te hebben gehad om zowel in een opvangcentrum als in een sociale woning te verblijven en stelde hij goed behandeld te zijn geweest in Duitsland.

We merken verder op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde rugproblemen te hebben ten gevolge van een aanval in Sri Lanka. Hij verklaarde hiervoor ook behandeld te zijn geweest in een ziekenhuis in Duitsland maar betrokkene stelde dat deze problemen nog steeds niet opgelost zijn. Desbetreffend wensen we te benadrukken dat er hieromtrent, of omtrent andere aspecten van de gezondheidstoestand van betrokkene, tot op heden geen medische attesten of andere concrete documenten aanwezig zijn die aanleiding geven te besluiten dat redenen omtrent de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig, wat ook wordt aangetoond door de verklaringen van betrokkene tijdens zijn gehoor waarin hij stelde in Duitsland de mogelijkheid te hebben gehad om een behandeling in het ziekenhuis te verkrijgen. Verder toont het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport over Duitsland aan dat de Duitse wetgeving voorziet in noodzakelijke medische zorgen voor asielzoekers met acute ziektes of pijn waarbij er tevens ook bijkomende medische zorgen kunnen worden voorzien wanneer deze onmisbaar zijn voor een individuele gezondheidssituatie van een asielzoeker of kandidaat-vluchteling, waarbij er ook mogelijkheden tot speciale behandelingen voor getraumatiseerde asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen voorzien worden. We merken in dit geval ook op dat de door het AIDA-rapport aangehaalde praktische beperking in de vorm van het feit dat

medische zorgen enkel worden aangeboden wanneer er een zogenaamde voucher van de ziekteverzekering (Krankenschein) wordt getoond, steeds minder aanwezig is vermits verscheidene regio's en deelstaten niet meer voorzien in een strikte toepassing van deze verplichting (p. 67-68). Tevens zullen de Duitse autoriteiten ten minste zeven werkdagen op voorhand op de hoogte worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Tot slot wensen we te benadrukken dat de betrokkene in België is met zijn partner en hun twee minderjarige kinderen. Indien in dit verband met verwijzing naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland) zou worden aangevoerd dat de betrokkene en zijn gezin hierdoor een kwetsbaar profiel hebben en dat vanwege deze reden een positieve verplichting bestaat om bijkomende garanties te vragen aan Duitsland betreffende de opvang zijn we van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak. De situatie in Duitsland kan ons inzien geenszins worden vergeleken met die in Italië. Zoals boven werd opgemerkt kan voor Duitsland bezwaarlijk worden gesteld dat er geen opvangmogelijkheden zijn. Verder blijkt evenmin dat er concrete aanwijzingen zijn dat dit gezin dreigt uit elkaar te worden gerukt of dreigt terecht te komen in opvang die niet geschikt is voor een gezin met jonge kinderen. Zo maakte het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport over Duitsland duidelijk dat desondanks er geen wettelijke voorzieningen zijn om families, alleenstaande vrouwen of andere kwetsbare groepen op te vangen in aparte faciliteiten, verscheidene opvangvoorzieningen toch proberen om te voorzien in deze faciliteiten. Het rapport maakt melding van het feit dat dit in het verleden echter niet altijd mogelijk was omwille van overbevolking, maar hierbij dient te worden opgemerkt dat er eerder in het rapport verscheidene malen melding wordt gemaakt van een aanzienlijke daling van het aantal nieuwe asielzoekers in 2016 wat een gunstig effect heeft op de overbevolking (cfr. Bezettingsgraad van 50% in maart 2016).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3 j° 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis te volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10(tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten.”

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het te heten grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart

naam: K.

voornaam : A.

geboortedatum: [...]1982

geboorteplaats : Jaffna

nationaliteit: Sri Lanka

Alias: [...]

+ 2 kinderen

P., H., geboren te B. op [...]2014 Sri Lanka-

G., H., geboren te L.-C. op 30.06.2017, Sri Lanka die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Duitsland toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3 j° 18d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Sri Lanka en van Tamil afkomst verklaart te zijn werd OD 15 05 2017 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 19.05.2017 asiel in België. Betrokkene, die

staatsburger van Sri Lanka en van Tamil afkomst verklaart te zijn, werd op 15.05.2017 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 19.05.2017 asiel in België. Betrokkene was niet in het bezit van enige persoonlijke – of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 22.03.2013 in Duitsland geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag.

Betrokkene verklaarde aanvankelijk dat ze samen met haar echtgenoot asiel vroeg in België maar tijdens het interview verklaarde ze vervolgens dat ze niet officieel getrouwd zijn. Betrokkene vroeg dan ook samen met haar niet-gehuwde partner (G., P., geboren te Jaffna op [...]1985, Sri Lanka) asiel in België. Verder was betrokkene ook vergezeld was door haar minderjarige dochter (P. H., geboren te B. op [...]2014, Sri Lanka) en beviel ze op d.d. [...]2017 van een tweede dochter (G., H., geboren te L.-C. op [...]2017, Sri Lanka).

Op 08.06.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van haar asielprocedure in België. Hierin verklaarde ze in februari 2013 vertrokken te zijn vanuit Sri Lanka en stelde ze eerst per vliegtuig naar Turkije te zijn gereisd met een transit via Doha. Vervolgens reisde betrokkene per auto verder naar Duitsland. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 22.03.2013 asiel vroeg in Duitsland. Betrokkene bevestigde het feit dat ze reeds eerder asiel vroeg in Duitsland en ze verklaarde dat deze asielaanvraag werd afgewezen door de Duitse autoriteiten. Betrokkene verklaarde tot 14.05.2017 in Duitsland te hebben verbleven in een sociale woning te Herrenberg (DE). Vervolgens reisde betrokkene per trein verder door naar België. Ze verklaarde op 14.05.2017 gearriveerd te zijn in België en betrokkene vroeg op 19.05.2017 asiel in België.

Tijdens haar gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat ze besloot in België asiel te vragen omdat dit de keuze was van haar partner. Verder stelde betrokkene echter wel goed te zijn behandeld in Duitsland.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Op 04.07.2017 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties. Op 07.07.2017 stemden de Duitse autoriteiten in met de terugname van betrokkene en haar minderjarige dochter met toepassing van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013. Vervolgens werden de Duitse autoriteiten op 29.08.2017 op de hoogte gebracht van de in België geboren minderjarige dochter van betrokkene waarna zij op d.d. 30.08.2017 ook expliciet instemden met de terugname van deze in België geboren dochter.

Met betrekking tot de partner van betrokkene die ook asiel vroeg in België merken we op dat er voor hem tevens ook een terugnameverzoek gericht werd aan de Duitse instanties en dat zij voor hem ook instemden met de overname en met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming. We merken dan ook op dat er voor hem ook een Bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt.

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de

verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Duitsland, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer dat ze besloot in België asiel te vragen omdat dit de keuze was van haar partner. Desbetreffend benadrukken we dat deze specifieke verklaring geen afbreuk doet aan de verantwoordelijkheid van de Duitse instanties voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die voortkomt uit het feit dat betrokkene reeds eerder asiel vroeg in Duitsland. Bovenstaande verklaring valt dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en We herhalen desbetreffend nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land haar asielaanvraag dient te worden behandeld.

Verder wensen we te benadrukken dat Duitsland, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit impliceert ook dat Duitsland, net als België, asielaanvragen onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/83/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren of niet gerespecteerd zouden hebben in verband met hun onderzoek naar de asielaanvraag van betrokkene en haar inhoudelijke vluchtmotieven. Verder wensen we in dit verband ook op te merken dat Duitsland onafhankelijke beroepsinstanties kent inzake beslissingen van afgewezen asielaanvragen.

Betreffende haar eerder in Duitsland ingediende asielaanvraag verklaarde betrokkene dat deze werd afgewezen door de Duitse autoriteiten. Dit blijkt ook uit het akkoord van de Duitse autoriteiten voor de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013. Dit artikel stelt: "de lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen", We verwijzen verder ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". Dit betekent inderdaad dat de Duitse instanties reeds een beslissing namen omtrent de door betrokkene in Duitsland ingediende asielaanvraag maar dit impliceert ook dat betrokkene na overdracht aan de Duitse instanties in Duitsland de mogelijkheid zal hebben om een nieuwe asielaanvraag in te dienen waarin ze haar actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen aan de Duitse autoriteiten. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Duitsland zal dit verzoek door de Duitse instanties onderzocht worden. We benadrukken hierbij ook dat de Duitse autoriteiten de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Zo verwijzen we in dit verband ook naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Duitsland waarin wordt gesteld dat personen die in Duitsland een zogenaamde

herhaalde aanvraag indienen tijdens de periode in afwachting van deze beslissing getolereerd worden om op het Duitse grondgebied te verblijven en dat indien er aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten, zoals ook in het geval van betrokkene, werd afgeleverd dit bevel wordt opgeschort. Verder beschikken asielzoekers in procedures van herhaalde aanvragen, indien deze aanvraag ontvankelijk wordt bevonden, over dezelfde rechten als diegene in de reguliere procedure inclusief toegang tot de materiële opvangvoorzieningen (p. 44-46).

We benadrukken verder ook dat de terugname van betrokkene door de Duitse instanties op grond van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013 ook impliceert dat betrokkene na overdracht naar Duitsland de mogelijkheid kan hebben om een beroepsprocedure op te starten tegen zijn eerdere beslissing indien hij nog niet van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt. Desbetreffend benadrukken we ook dat het hierboven reeds vermeldde AIDA-rapport over Duitsland geen melding maakt van structurele tekortkomingen bij beroepsprocedures in de meest voorkomende gevallen van beroep tegen een negatieve beslissing (p. 23-25).

Verder impliceert de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013 tevens ook dat de betrokkene gemachtigd zal zijn om in Duitsland te verblijven in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen. In dit verband wensen we ook te verwijzen naar het feit dat het geactualiseerde AIDA-rapport over Duitsland stelt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 33, "There have been no reports of "Dublin returnees" facing difficulties in accessing an asylum procedure after having been transferred to Germany"). Bovenstaande impliceert daarbij ook dat de betrokkene gemachtigd zal zijn om in Duitsland te verblijven in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen. Zo verduidelijkt het AIDA-rapport over Duitsland ook dat er niet kan voorzien worden in een intrekking van de materiële opvangvoorzieningen of in een weigering tot toegang hiertoe voor personen die in het kader van Verordening 604/2013 naar Duitsland terugkeren (p. 54-65). Op basis van deze elementen benadrukken we dan ook dat betrokkene na overdracht naar Duitsland in adequate opvangvoorzieningen zal worden opgevangen. Zo wordt in het AIDA-rapport over Duitsland ook melding gemaakt van het feit dat er 20 nieuwe "arrival centres" werden geopend in Duitsland (p. 11-12). Verder wordt er ook melding gemaakt dat er in het kader van de massale toestroom van asielzoekers in 2015 werk werd gemaakt van verscheidene alternatieve opvangvoorzieningen en bijkomende noodopvang. Ook het probleem van overbevolking in 2014 en 2015 is in 2016 sterk verbeterd omwille van een sterke daling van het aantal nieuwe asielzoekers. Zo kende het opvangsysteem in Duitsland in maart 2016 een algemene bezettingsgraad van slechts 50%. (p. 54-65).

Daarnaast benadrukken we ook dat het afwijzen van een asielaanvraag en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel - en immigratiebeleid en dat dit op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling kan inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken desbetreffend ook nogmaals op dat Duitsland onafhankelijke beroepsinstanties kent voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering, waardoor betrokkene de mogelijkheid kan hebben om een beroep in te dienen tegen haar afgewezen asielaanvraag in Duitsland, indien ze hiertoe nog niet de mogelijkheid heeft gekend, en daarin eventuele nieuwe elementen in verband met haar vluchtmotieven kan aanhalen. Verder wensen we te benadrukken dat het indienen van een asielverzoek niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat de asielaanvraag van betrokkene in Duitsland reeds werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een "niet correcte of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitsland dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat ze ernstige redenen heeft om te vermoeden dat ze in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken verder ook dat betrokkene tijdens haar gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Duitsland die door haar als een

onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verklaarde betrokkene in Duitsland de mogelijkheid te hebben gehad om in een sociale woning te verblijven en stelde ze goed behandeld te zijn geweest in Duitsland.

We merken verder op dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde 9 maanden zwanger te zijn. Ondertussen toont het dossier van betrokkene aan dat ze op d.d. 30.03.2017 beviel van een minderjarige dochter. We merken hieromtrent op dat er door betrokkene verder ook een medisch attest werd aangevoerd (d.d. 12.07.2017) waarin wordt gesteld dat betrokkene zich omwille van complicaties betreffende haar bevalling niet kan verplaatsen. Echter wensen we te benadrukken dat betrokkene vervolgens op 31.08.2017 en 15.09.2017 opnieuw werd uitgenodigd bij onze diensten en ze zonder problemen gevolg gaf aan deze uitnodigingen. Daarnaast werden er tot op heden door betrokkene ook geen actuele en nieuwe medische attesten betreffende haar gezondheidstoestand aangebracht. We wensen dan ook te benadrukken dat er heden dan ook geen medische attesten of andere concrete documenten aanwezig zijn die aanleiding geven te besluiten dat redenen omtrent de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig. Zo toont het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport over Duitsland aan dat de Duitse wetgeving voorziet in noodzakelijke medische zorgen voor asielzoekers met acute ziektes of pijn waarbij er tevens ook bijkomende medische zorgen kunnen worden voorzien wanneer deze onmisbaar zijn voor een individuele gezondheidssituatie van een asielzoeker of kandidaat-vluchteling, waarbij er ook mogelijkheden tot speciale behandelingen voor getraumatiseerde asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen voorzien worden. We merken in dit geval ook op dat de door het AIDA-rapport aangehaalde praktische beperking in de vorm van het feit dat medische zorgen enkel worden aangeboden wanneer er een zogenaamde voucher van de ziekteverzekering (Krankenschein) wordt getoond, steeds minder aanwezig is vermits verscheidene regio's en deelstaten niet meer voorzien in een strikte toepassing van deze verplichting (p. 67-68). Tevens zullen de Duitse autoriteiten ten minste zeven werkdagen op voorhand op de hoogte worden gesteld van de overdracht van betrokkene en haar minderjarige kinderen en maakte betrokkene ook nergens melding van gezondheidsproblemen bij haar minderjarige kinderen.

Tot slot wensen we te benadrukken dat de betrokkene in België is met haar partner en hun twee minderjarige kinderen. Indien in dit verband met verwijzing naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland) zou worden aangevoerd dat de betrokkene en haar gezin hierdoor een kwetsbaar profiel hebben en dat vanwege deze reden een positieve verplichting bestaat om bijkomende garanties te vragen aan Duitsland betreffende de opvang zijn we van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak. De situatie in Duitsland kan ons inzien geenszins worden vergeleken met die in Italië. Zoals boven werd opgemerkt kan voor Duitsland bezwaarlijk worden gesteld dat er geen opvangmogelijkheden zijn. Verder blijkt evenmin dat er concrete aanwijzingen zijn dat dit gezin dreigt uit elkaar te worden gerukt of dreigt terecht te komen in opvang die niet geschikt is voor een gezin met jonge kinderen. Zo maakte het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport over Duitsland duidelijk dat desondanks er geen wettelijke voorzieningen zijn om families, alleenstaande vrouwen of andere kwetsbare groepen op te vangen in aparte faciliteiten, verscheidene opvangvoorzieningen toch proberen om te voorzien in deze faciliteiten. Het rapport maakt melding van het feit dat dit in het verleden echter niet altijd mogelijk was omwille van overbevolking, maar hierbij dient te worden opgemerkt dat er eerder in het rapport verscheidene malen melding wordt gemaakt van een aanzienlijke daling van het aantal nieuwe asielzoekers in 2016 wat een gunstig effect heeft op de overbevolking (cfr. Bezettingsgraad van 50% in maart 2016).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3 j° 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis te volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10(tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten.”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst erop dat het niet ter discussie staat dat de Duitse autoriteiten op 7 juli 2017 en nogmaals op 30 augustus 2017 (inclusief het jongste kind) aangaven verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de internationale beschermingsverzoeken van verzoekers en het terugnameverzoek van de gemachtigde inwilligden.

Artikel 29 van de Dublin III - verordening, bepaalt:

“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”

Artikel 29, 2 van de Dublin III - verordening bepaalt verder:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Uit deze bepaling in samenlezing met artikel 42 van de Dublin III - verordening blijkt dat, zelfs indien men uitgaat van het tweede uitdrukkelijk akkoord van 30 augustus 2017, de termijn van zes maanden in principe was verstreken de laatste dag van februari 2018, zijnde 28 februari 2018. Minstens is het onmiskenbaar dat nu de termijn van overdracht van zes maanden zoals deze in beginsel geldt, is verstreken zonder dat blijkt dat een overdracht heeft plaatsgevonden.

Naar aanleiding van de oproepingsbrief waarbij beide partijen werden uitgenodigd om, met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij die mogelijk een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van huidig beroep, heeft verweerder voorafgaand aan de terechtzitting nog bijkomende informatie overgemaakt. Hieruit blijkt dat de gemachtigde aan de Dublin unit van Duitsland op 21 december 2017 een schrijven heeft gericht waarin hij de Duitse instanties mededeelt dat de overdrachtstermijn op grond van artikel 29.2 van de Dublin III - verordening moet verlengd worden tot 18 maanden omdat verzoekers ondergedoken zouden zijn.

Het Hof van Justitie (hierna verkort het Hof) stelde in Grote Kamer in zijn arrest van 25 oktober 2017, *Majid Shiri t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-201/16 in punten 30 tot en met 34 en 39 dat indien de overdrachtstermijn van zes maanden is verstreken zonder dat de overdracht van de verzoekende lidstaat naar de in principe verantwoordelijke lidstaat heeft plaatsgevonden, en er geen rechtmatige verlenging van de termijn heeft plaats gevonden, de verantwoordelijkheid van rechtswege overgaat naar de verzoekende lidstaat. Daarbij is niet vereist dat de oorspronkelijk verantwoordelijke lidstaat weigert de betrokkene over te nemen of terug te nemen. In punt 43 vervolgt het Hof dat indien de overdrachtstermijn is verstreken, de bevoegde autoriteiten van de verzoekende lidstaat niet kunnen overgaan tot overdracht van de betrokkene naar een andere lidstaat en zij, integendeel, gehouden zijn ambtshalve de nodige maatregelen te treffen, om hun verantwoordelijkheid te erkennen en onverwijld aan te vangen met de behandeling van het door die betrokkene ingediende verzoek om internationale bescherming. Het Hof concludeert in het voormelde arrest dat artikel 27, lid 1 van de Dublin III - verordening, gelezen in het licht van overweging 19 van deze verordening, en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in die zin moeten worden uitgelegd dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, moet kunnen beschikken over een doeltreffend en

snel rechtsmiddel waarmee hij kan aanvoeren dat na de vaststelling van het overdrachtsbesluit de in artikel 29, leden 1 en 2 van die verordening gestelde termijn van zes maanden is verstreken.

Ter zitting vond bijgevolg een tegensprekelijk debat plaats aangaande de rechtmatigheid van de verlenging van de overdrachtstermijn, hetgeen een feitelijke beoordeling impliceert.

De Raad stelt vast dat uit de voorliggende gegevens blijkt dat verweerder op 21 december 2017 een onderduiken van verzoekers vaststelde. Ter zitting gevraagd waarop de gemachtigde zich hiervoor heeft gebaseerd, antwoordt verweerder dat er een “no show” werd vastgesteld op 22 september 2017 hetgeen blijkt uit de gegevenshistoriek van het rijksregister. Vermoedelijk houdt de “no show” in dat verzoekers zich niet hebben aangemeld op de “Dublinplaats” te Geldenaken, zoals vermeld in de voormelde gegevenshistoriek. De raadsman van verzoekers erkent ter zitting dat verzoekers het opvangcentrum hebben verlaten maar wijst op het feit dat hij de werkelijke verblijfplaats van verzoekers via zijn verzoekschrift heeft kenbaar gemaakt, met name het adres [...] te Deurne. Verweerder repliceert hierop dat hij dit adres niet zou kennen.

Verweerder betwist evenwel niet dat verzoekers in het thans voorliggend verzoekschrift ingediend op 10 oktober 2017 – verzoekschrift dat het bestuur op 16 november 2017 ter kennis werd gebracht – melding maakten van hun verblijfsadres in België. Met name gaven verzoekers inderdaad aan te verblijven op een adres te Deurne. In de nota met opmerkingen van 22 november 2017 wordt dit opgegeven adres van woonst ook vermeld, hetgeen nogmaals bevestigt dat de gemachtigde kennis heeft kunnen nemen van dit adres. Vóór 21 december 2017 – datum waarom een vermeend onderduiken werd vastgesteld – alsook ruimschoots voor het verstrijken van de termijn van overdracht van zes maanden, kreeg verweerder aldus kennis van het verblijfsadres van verzoekers sinds hun vertrek uit het opvangcentrum te Sainte-Ode. Er blijkt niet dat het bestuur overging tot enige woonstcontrole op het adres van woonst zoals weergegeven in het inleidende verzoekschrift, al dan niet in het kader van een poging om over te gaan tot een gedwongen overdracht.

In de hierboven geschetste omstandigheden maakt verweerder niet hard dat er in het geval van verzoekers daadwerkelijk sprake was van onderduiken of van een onttrekking aan de autoriteiten opdat een Dublinoverdracht niet had kunnen plaatsvinden.

Ten overvloede blijkt uit de gegevenshistoriek dat op 14 november 2017 een afvoering van ambtswege werd genoteerd. Een loutere afvoering van ambtswege of het niet langer officieel zijn ingeschreven in de registers volstaat nog niet opdat ook sprake is van onderduiken, te meer waar verzoekers wel degelijk een verblijfsadres kenbaar hebben gemaakt en uit geen enkel element uit het administratief dossier kan worden opgemaakt dat een woonstcontrole op dit adres te Deurne heeft plaatsgevonden.

De Raad stelt derhalve vast dat de beslissing van 21 december 2017 tot verlenging van de overdrachtstermijn tot 18 maanden niet rechtsgeldig is en dat bijgevolg de termijn voor overdracht van zes maanden is verstreken. Ingevolge het verstrijken van de termijn van zes maanden is België overeenkomstig artikel 29.2 van de Dublin III - verordening van rechtswege de voor het internationaal beschermingsverzoek verantwoordelijke lidstaat geworden en is de bestreden beslissing niet langer uitvoerbaar.

Het beroep is doelloos geworden.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

In casu blijkt dat het feit dat het beroep doelloos is geworden, voortvloeit uit de *supra* uiteengezette elementen. De uitvoering van de overdracht binnen de termijn komt toe aan de verwerende partij. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 744 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES